

หวงรัก

บทที่ 54

หงนรีแปลกใจที่ภูริกลับเข้าบ้านในเวลาบ่าย ซึ่งชายหนุ่มไม่เคยทำมาก่อน เขาเดินเตร่อยู่ในบ้าน ไม่มีทำที่ว่าเร่งร้อนจะไปข้างไหน “วันนี้ทำไมคุณภูริกลับบ้านเร็วคะ พี่แปลกใจจังเลย” สาวใหญ่อถาม

“แสงดาวบอกว่ามีธุระจะคุยกับผมครับ”

สาวใหญ่นิ่งไป สังเกตอยู่นานแล้วว่าชายหนุ่มคอยหลบหน้าแสงดาว แต่ว่าวันนี้กลับอยู่รอพบ หรือว่าเขาจะคืนดีกันจริงๆ

“พี่คิดว่าคุณเลิกกันแล้วเสียอีก” เธอเก็บความในใจไม่เคยได้ “หรือว่าคุณไม่สนใจภาพในหน้าหนังสือพิมพ์นั่นคะ”

ชายหนุ่มมีสีหน้าหม่นหมอง “ผมจะให้โอกาสเขาพูดธุระเป็นครั้งสุดท้ายเท่านั้นเองครับ คุณพี่”

“แน่หรือคะ ว่าจะแค่พูดธุระเป็นครั้งสุดท้าย” เธอคาดคั้นจนชายหนุ่มแปลกใจ “แน่ใจหรือเปล่าว่าคุณภูริจะไม่ใจอ่อน โบราณว่ามารยาผู้หญิงสามร้อยเล่มเกวียน พี่กลัวว่าคุณภูริจะตามไม่ทัน”

ชายหนุ่มนึกถึงคำพูดของแสงดาวทางโทรศัพท์

‘...ดาวไม่ได้ขอมาพูดเพื่อตัวดาวนะคะ แต่เพื่อตัวคุณภูริเองต่างหาก ดาวอยากให้คุณรู้อะไรดีๆ เกี่ยวกับพี่สะใภ้ของคุณ คุณภูริจะสนใจหรือไม่ก็ไม่เป็นไร แต่อย่างน้อย ความจริงที่ดาวจะให้จะทำให้คุณรู้จักผู้หญิงคนนี้ดีขึ้นอีกเยอะทีเดียว....’

ไม่เคยมีครั้งใดเลย ที่ชายหนุ่มจะมองหงนรี... ผู้หญิงที่เขาไว้ใจและเวทนาสงสาร นานอย่างเคร่งครัดเช่นนี้มาก่อน ทำทางของหงนรีออกจะดูแปลกอยู่บ้างในบางครั้ง ชายหนุ่มนึกให้อภัยเสียว่าหงนรีต้องอยู่กับพี่ชายของเขาอย่างชอนเร้นมาเป็นเวลานานหลายปี ครั้นพอจะได้สัมผัส พี่รัชต์ก็เสียชีวิต ความผิดหวังเสียใจ อาจเป็นต้นเหตุของอาการคล้ายโรคเส้นประสาทอ่อนๆ เช่นที่เธอเป็นอยู่นี้ก็ไม่ได้

ทว่าคำพูดและน้ำเสียงของแสงดาว ตลอดจนการทำของหงนรีที่พยายามแทรกแซงชีวิตส่วนตัวของเขาในครั้งนี้ ทำให้เขารู้สึกแปลกๆ

แม่จันทร์ หญิงคนเลี้ยงทำทางดิบๆ ทื่อๆ อุ้ม “คุณหนู” ออกมา ยืนเมียงมอง ตื่นเต้นเพราะเขาไม่ค่อยจะอยู่บ้านให้ได้ยินลม หงนรีมองตามสายตาชายหนุ่ม ครั้นเห็นก็ค่อนข้างรีบให้แม่ลูกอย่างพลอดตัว

“ตาหนูเลี้ยงยากหรือครับ” ชายหนุ่มถาม

สาวใหญ่รู้ตัว รีบเปลี่ยนสีหน้า ตอบด้วยน้ำเสียงเฉียวเราะ

“เอ้อ ค่ะ... คำา... เลี้ยงยาก ไม่ค่อยยอมให้แม่อุ้ม”

“คงจะติดคนเลี้ยง” ชายหนุ่มไม่ได้ตั้งใจสงสัย “อย่างนี้คนเลี้ยงก็เหนื่อยแะซีครับ ไหนจะตาหนู ไหนจะลูกติดตัวอีกคนหนึ่ง ยิ่งเล็ก ๆ อยู่เสียด้วย”

“ไม่กระไรหรอกคะ ผู้หญิงบ้านนอกออกจะแข็งแรง อีกอย่างหนึ่ง พี่ก็ช่วยเขาดูเด็กด้วย”

ชายหนุ่มยิ้มรับ

“คุณภูริคะ” สาวใหญ่ตัดสินใจพูด “พี่มีธุระจะต้องกลับบ้านที่ต่างจังหวัด นี่พี่ก็เตรียมเก็บของแล้ว พอเสร็จธุระ พี่จะกลับมาฟังบุญคุณภูริใหม่”

“อ้าว หรือครับ อยู่ที่นี้มีปัญหาอะไรหรือเปล่า หรือว่าแสงดาวคอยเวียนมารบกวน คุณพี่เลยไม่สบายใจ”

“เปล่าหรือคะ อยู่ที่นี้พี่สบายใจที่สุด รู้สึกอบอุ่นเหมือนกับได้อยู่ใกล้คุณพี่ ได้กราบไหว้คารวะคุณหญิง....” เธอป้อนสีหน้า โศกศัลย์ “พี่ไม่อยากไปที่ไหนเลยจริงๆ แต่วามันจำเป็น... แต่ว่าหลังจากเสร็จธุระแล้วพี่ก็จะกลับมาคะ ”

ชายหนุ่มมองเธออย่างอ่อนโยน

“ที่นี้ต้อนรับคุณพี่เสมอ ว่าแต่คุณพี่มีเงินพอหรือเปล่า ต้องการใช้อีกเท่าไรโปรดบอกผมได้เลยครับ”

ให้เงินอีกแล้วหรือ..! สาวใหญ่หัวใจพองโต รู้สึกว่าชายหนุ่มผู้นี้พร้อมจะทุ่มเทเงินทองออกมาราวกับว่าจะใช้มันชดใช้ใถ่ถอนอะไรสักอย่างที่เขาติดค้างพี่รัชต์

“ขอบคุณคะ คุณภูริเมตตาพี่มาก ความจริงพี่ต้องใช้เงินอีกก่อนใหญ่อยู่เหมือนกัน แต่ว่าพี่เกรงใจคุณภูริเหลือเกิน...”

“ไม่ต้องเกรงใจหรอกครับ เอาอย่างนี้ดีกว่า ผมจะโอนเงินเข้าบัญชีให้สักหนึ่งล้านบาท คุณพี่จะได้ใช้สบายๆ ไม่ต้องคิดมาก”

หนึ่งล้าน.! หงนรีแทบจะระงับความตื่นเต้นไว้ไม่ได้

“ขอบคุณคุณภุริมากค่ะ...” เธอพูดเจือหัวเราะ
พอแยกจากกันเธอก็เฝ้าแต่คิดฝันด้วยหัวใจพองโตว่าจะใช้เงิน
ก้อนใหม่อย่างไรบ้าง

รถยนต์ของแสงดาวแล่นเลี้ยวเข้ามาในเวลาต่อมา ขณะนั้น
นงนรีอยู่กับลูกวัยสามเดือนของตนข้างในห้อง ตั้งใจไว้ว่า ไม่ว่าแสงดาว
จะมาไมไหนด เธอจะไม่ยอมปล่อยให้ชายหนุ่มตกหลุมอย่างเด็ดขาด
ดังนั้นจึงเป็นคนกระวีกระวาดไปสั่งให้เด็กจัดเตรียมเครื่องดื่มและของ
ขบเคี้ยว อีกครู่หนึ่งก็ช่วยยกเข้ามารับแขก

เธอเห็นด้านหลังของชายหนุ่มอีกผู้หนึ่งโผล่พ้นพนักเก้าอี้ นงนรี
ไม่ทันได้สนใจ เนื่องจากเฝ้าแต่มองชายหนุ่มเจ้าของบ้านที่นั่งอยู่ใกล้กับ
แสงดาวในเก้าอี้นวมตัวยาว เธอแอบค้อนฝ้ายหญิงด้วยความหมั่นไส้
แสงดาวมองเธอคล้ายจับสังเกต สีหน้าชื่นบานของดาราสาวที่กำลัง
จะดับแสงทั้งที่ยังสวยสด ทำให้นงนรีหน้าตึงด้วยความขุ่นใจ.....

สาวใหญ่เดินผ่านไปยืนตรงหน้า

ชายหนุ่มผู้เป็นแขกมองเธอด้วยอาการงงัน คาดไม่ถึงว่า
จะพบเธอที่นี่ฉันจะพาคุณไปพบกับใครคนหนึ่ง รับรองได้เลย
ว่าคุณจะต้องแปลกใจมาก ๆ..... นั่นคือสิ่งที่แสงดาวบอกกับเขา

“คุณนุช..!”

เสียงเรียกที่เคยคุ้นทำให้นงนรีสะดุ้งหันขวับ พอเห็นว่าเป็นใคร
ถอดเครื่องดื่มในมือก็หลุดตกลงพื้น ทั้งทุกอย่างกระแทกแตกเปรี๊ยะ
เครื่องดื่มหกเลอะพื้น คนอื่นๆ ไหวตัวอย่างตกใจ สีหน้าของสาวใหญ่
ซีดเผือด ดวงตาก็มองชายหนุ่มผู้ซึ่งผิดลุกขึ้นยืนอย่างแปลกใจ บอก
ถึงความตระหนก

“คุณนุช เป็นอะไรไปครับ นี่ผมธนา ยังไงล่ะครับ”

เธอตัวสั่น พูดอะไรไม่ถูก ภุริลุกขึ้นก้าวมาหา ขณะที่แสงดาว
หัวเราะออกมาด้วยความสะใจ

“คุณพี่ครับ เป็นอะไรไป”

“ฉัน.... ฉันไม่รู้จักเขา” เธอมีสีหน้าซีดอับคั่นตุกะหนุ่ม ลนลาน
พูดปากคอสั่น “ฉันไม่รู้จักผู้ชายคนนี้”

ภุริมองอีกฝ่ายอย่างแปลกใจ ส่วนธนาหน้าเงื่อน ไม่รู้ว่าตน
ถูกพามาที่นี่เพื่ออะไรทั้งสิ้น

สาวใหญ่วิ่งกลับไปห้องแล้วปิดประตูลงกลอนแน่นหนา ภุริ
จะเคาะจะเรียกอย่างไรก็ไม่มีการเปิด ชายหนุ่มได้ยินเสียงร้องให้
ระคนด่าทอตั้งแ้ว

“เล่าให้คุณภุริฟังซิ ธนา ว่าคุณรู้จักนงนรียังไง”

แสงดาวถามนำเมื่อภุริเดินกลับมา ไม่สนใจว่าสาวใช้สองคน
ที่ถูกจู่จ่อเข้ามาช่วยกันเก็บกวาดจะคอยฟังอย่างสนใจใคร่รู้ ชายหนุ่ม
ได้แต่นิ่งเงิบ สีหน้าบอกความเสียใจ

ภุริ จับตามอง ถามว่า

“คุณรู้จักคุณนงมาก่อนหรือครับ เมื่อไหร่ อย่างไรกัน”

ในเมื่ออีกฝ่ายไม่ตอบ แสงดาวจึงตอบแทน

“เมื่อสักปึกว่ามาแล้วค่ะ คุณพีร์ซัดเฟ็งจะเสียไม่นาน ตอนนั้น
ดาวก็เคยเห็น แต่ไม่รู้ว่าผู้หญิงที่ควงกับธนาจะเป็นพี่สะใภ้ของคุณภุ”

ชายหนุ่มขมวดคิ้ว มองธนาอย่างเคร่งขรึม

“จริงหรือ”

“ผม...” ชายหนุ่มอ้าอึ้ง

“ตอนนั้นพี่สะใภ้ของคุณไม่ได้กำลังท้องสักหน่อย เล่าให้คุณภุริ
ฟังอย่างที่บอกสายัณฑ์ซิธนา ตอนนั้นคุณนงขอให้คุณช่วยทำอะไรให้”

ดวงตาเข้มขรึมของชายหนุ่มเจ้าของบ้าน เลื่อนจากแสงดาวมา
จับที่เข่าอย่างรอกออย ธนาถอนใจ

“ผมไม่จำเป็นจะต้องพูดอะไร ผมไม่มีธุระกับใครที่นี่” เขาพูด
ขรึมๆ เฟ็งรู้ตัวว่าการที่เขาทักทายนงนรีอย่างลืมหูลืมตาโดยไม่ทันเฉลียวใจ
ได้ก่อปัญหาอะไรขึ้น “ผมจะกลับละ”

“เขาบอกว่าสามีเฟ็งจะเสียชีวิต เขาเฟ็งจะแท้งลูก ขอให้คุณ
ช่วยทำให้มีลูกอีกใช้ไหม” แสงดาวถามนำในสิ่งที่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน

ธนา มองหญิงสาวอย่างผิดหวังลำบากใจ แสงดาวจ้องกลับ
อย่างคาดคั้น ไม่สนใจความรู้สึกของอีกฝ่าย

“ผมเสียใจที่เป็นต้นเหตุของความยุ่งยาก..... ผมลาละ”

เขาก็มึ่รีระให้เจ้าของบ้านก่อนจะเดินผ่านจากไป ภุริมองตาม
นึกถึงเด็กชายสองคนที่มากับนงนรี เด็กคนที่มีอายุเท่าลูกของฟ้ารุ่ง
ซึ่งเขาบักใจว่าเป็นหลานในไส้ แม้จะแต่งตัวดีสะอาดสะอ้าน แต่เค้า
โครงหน้าตาผิวพรรณไร้สง่าราศรี ส่วนเด็กอีกคนหนึ่งซึ่งชายหนุ่ม
ไม่เคยสังเกตเห็น เพราะเข้าใจว่าเป็นลูกของคนเลี้ยงเด็ก ยังนอนอยู่ใน

เปาะ เพิ่งจะหัดคืบ ยังคลานไม่ได้เสียด้วยซ้ำไป
เขาเพิ่งจะเข้าใจทุกอย่าง.....

“ผมไม่ได้โกรธ แต่ก็บอกต๊องๆ ให้คุณนงย้ายออกไปจากบ้าน”
ชายหนุ่มบอกฟ้ารุ่ง หลังจากเล่าเรื่องให้ฟัง หญิงสาวได้แต่นิ่ง
เงียบ

ชายหนุ่มทอดถอนใจ ลูกชายนั่งตัวกลมแก้มยุ้ยเล่นของเล่นง่วน
อยู่บนพื้นตรงหน้าเขา เขาโอบอุ้มเด็กชายขึ้นมา จับชูขึ้นข้างหน้า
แก้มสีชมพูเป่ง น้ำลายยืดย้อยจากริมฝีปากที่อ้าหัวรอชอบใจ
ดวงตาในกรอบขนตาอันหนาเป็นประกายระยิบ

“ทายาทคนเตี้ยของศุภวิวัฒน์ เจ้าชายน้อยของพ่อ...”

ฟ้ารุ่งรู้สึกหดหู่ใจ นงนรีทำถึงขนาดนั้น หวังจะผูกพันตนเอง
อยู่กับ “ศุภวิวัฒน์” สาวใหญ่ จะเป็นอย่างไรที่ความหวังกลับพังพินาศ
“แสงดาวพาผู้ชายคนนั้นมาทำไมคะ เขามีเรื่องซุ่นเคื่องอะไรกัน
ถึงต้องทำอย่างนั้น”

“ผมไม่รู้ คงอยากจะย้ายเข้ามาอยู่ในบ้านแทนคุณนงกระมัง”

เมื่อหญิงสาวได้แต่นิ่งเงียบจึงแก้งถาม

“แล้วคุณจะทำอะไรหรือเปล่า”

“ค่ะ ซัดซ่อง ถ้าคุณนงริไม่ตัดแสงดาวให้ขาด ฟ้าก็จะไปละ”

“จริงหรือ” ชายหนุ่มวางลูกชายลงที่พื้นห้องตามเดิม เด็กชาย
หันกลับไปสนใจของเล่นโดยไม่สนใจอะไรอื่นอีก ร่างสูงที่หนาแน่น
เลื่อนกายเข้าไปใกล้หญิงสาว เสียงถามออกด้อน

“คุณต้องการให้ผมตัดขาดแสงดาว ไม่ให้เกี่ยวข้องกับใคร
ขณะที่คุณก็ยังไม่ยอมรับรักผมอย่างนี้หรือ”

“ฟ้าอยู่กับคุณนงริมาเป็นเดือนแล้วนะคะ ไม่ได้โกรธ ไม่ได้ชวน
ทะเลาะเลย” เธอพูดเจือหัวเราะ “พูดถึงความรัก ฟ้าก็รักคุณนงริมา
ตั้งแต่เราเริ่มทำงานด้วยกันแล้ว จะพูดว่าไม่ยอมรับรักได้ยังไงคะ”

เขาไล่เรื้อนผมข้างไบหน้าเธอ

“อย่าเกเรสิ คุณรู้ว่าผมหมายความว่ายังไง.....”

ฟ้ารุ่งต้องเดินไปทางอื่น มือแข็งแรงที่บอบอ่อนคล่องเอว ดึงเธอ
เข้าไปกอด

“ผมเป็นผู้ชายนะ ไม่ใช่ฤๅษี จะอยู่โดยไม่มีผู้หญิงได้อย่างไร
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้หญิงที่ผมรักที่สุดก็อยู่ใกล้ๆ แค่นี้ ผมทรมาณใจ
มากรู้ไหม”

เธอซบนิ่งกับอกอุ่น ดึงเสียงแผ่ว

“ฉันเป็นภรรยาของพี่ชายคุณนะคะ”

“เขาปล่อยคุณแล้ว จำได้ไหม เขาบอกให้คุณมีชีวิตของคุณเอง
และเขาก็ยกทุกอย่างให้ผมอยู่แล้ว”

หญิงสาวยังคงนิ่งเงียบ

“ถ้าคุณทนเสียงผู้คนซุบซิบนินทาไม่ได้ เราไปอยู่ที่อื่นกันก็ได้
เริ่มต้นชีวิตกันใหม่ มีแต่เราสามคนพ่อแม่ลูก”

“แต่ว่าการงานของเราอยู่ที่นี้ แล้วยังคุณอรอีกล่ะคะ”

เสียงถามทำให้ชายหนุ่มนิ่งเงียบ.....

คำคั้นนั้น แม้ชายหนุ่มเกาะอยู่ข้างกายไม่ยอมห่างก็ไม่มีท่าที่
บ้ายเบี่ยงโต้แย้งจากฟ้ารุ่งอีก ทั้งรอยยิ้มที่ส่งให้แก่กันก็แจ่มใสสะท้อน
ถึงความสุขและผูกพันอย่างลึกซึ้งจากหัวใจ เขานั่งแนบชิด กอดไว้
ทั้งแม่และลูก บ่อยครั้งที่ยื่นหน้ามาจุมพิตที่ข้างแก้ม หญิงสาวมอง
เขาบ่อนนมให้เด็กน้อยจนหลับ จึงอุ้มร่างจ้อยขึ้นวางลงในเตียงเด็กแล้ว
เลื่อนแผ่นกันชื้น ยังไม่ทันจะถอยห่าง มือที่บอบอุ้มก็จับให้เธอหัน
มาแล้วบรรจงจูบอย่างหนักหน่วง อีกครู่หนึ่งร่างของเธอก็ถูกกอดไว้
อย่างแนบแน่น.....

ดวงตาของชายหนุ่มทอดประกายอยู่ไม่ห่าง มือหนึ่งโอบแผ่น
หลังบอบบาง อีกมือหนึ่งประคองไบหน้า ขณะที่ริมฝีปากที่บอบอุ้ม
เคล้าเคลีย หญิงสาวแม้หัวนไหว แต่ยังมีจิตกังวล

“สัญญากับฟ้านะคะ คุณนงริ เมื่อไรที่คุณอรพร้อม เมื่อไรที่ถึง
เวลา คุณจะต้องปล่อยให้ฟ้าไป”

ไม่มีเสียงตอบจากอีกฝ่าย ริมฝีปากบอบอุ้มวนเวียนจุมพิตด้วย
ความเสนาหา เธอยกแขนขึ้นกั้น หัวนไหวแต่ก็ยังวิงวอนแกมคาดคั้น

“สัญญาก่อนสิคะ”

“ก็ได้ ตกลง” ชายหนุ่มเสียงอ่อนน้อมจ้านน “หากถึงเวลา
ผมจะปล่อยให้คุณไป”

หญิงสาวระบายลมหายใจ อดรู้สึกผอนคลายไม่ได้เมื่ออ้อมแขน
ที่บอบอุ้มแข็งแรงรั้งเธอเข้าไปแนบบอกอีกครั้ง... อกอุ่นและอ้อมแขนนี้ที่
คอยปกป้องคุ้มครองเธอและลูก... ผู้ชายคนหนึ่งที่รักเธออย่างไม่มีใคร

เทียบเท่า...

เธอรู้สึกหวงแหนขึ้นวูบ แม้จะทำใจไว้ก่อน...ที่จะหลีกทางให้
ออรละอ... แต่ก็กลัวที่จะสูญเสียอย่างสุดหัวใจ

อ้อมแขนของเธอที่กอดตบ..... ยินยอมพร้อมใจ และโยเยหา
เซ่นกัน.....

หนุ่มสาวไม่รู้เลยว่า ในช่วงเวลาแห่งความสุขสมหวังกลางดึกคืน
นั้น ไกลออกไปในอีกมุมหนึ่ง กองไฟได้ถูกจุดขึ้นตรงหน้ารูปภาพ
ของอดีตท่านเจ้าของบ้าน “ศุภวิวัฒน์” ทั้งสอง ปรกาศตาของคนจุด
ลูกโชติช่วง แม้ว่ามันได้ผ่านการร้องไห้มา ครั้งแล้วครั้งเล่า

“แกไล่ฉันออกไปจากที่นี่ไม่ได้หรอก นางคุณหญิง ถ้าฉันต้องไป
ทุกคนก็อยู่ไม่ได้เหมือนกัน”

เสียงหัวเราะคึกคักก้องกังวานก้อง พร้อมๆ กับควันไฟคลุ้งกระจาย
เสียงดังแก๊สระเบิดซ่า ส่งประกายไฟให้ลูกกระพือจนสว่างไสว ผู้คน
รอบบ้านแตกตื่นเรียกหากันอย่างโกลาหล สาวใช้และคนสวนถูกกัน
อยู่ที่เรือนข้างนอกเนื่องจากตัวตึกถูกปิดล็อกไว้ทั้งหมด

“เรียกรถดับเพลิงเร็ว พวกเราช่วยกันหน่อย ”

กว่ารถดับเพลิงจะมาถึง เปลวไฟก็ลุกลามขึ้นไปถึงชั้นบน
แต่ไม่มีใครในบ้านบาดเจ็บ นางนรีถูกพาออกมาก่อนแล้ว ในมือคือ
รถเข็นเด็กทารก ส่วนแม่จันทร์อุ้มเด็กชายอายุเจ็ดเดือนไว้ในอ้อมอก
อย่างหวงแหน....

ชายหนุ่มแทบจะหมดแรงเมื่อเห็นตัวตึกดำทะมึนไปเกือบครึ่ง
ด้วยไฟที่เฟิงมอดดับ ควันไฟยังลอยกรุ่น ผุ่นเกล้าและกลิ่นไหม้ยัง
อวลอยู่ในอากาศ บริวารของเขาที่นั่งร้องไห้ให้หลังคาโรงรถ

“หนูคิดว่าจะไม่ได้พบคุณผู้ชายอีกเสียแล้ว”

“แล้วเราจะไปอยู่ที่ไหนกันดีล่ะคะ” พวกเขาสะอึกสะอื้น

ชายหนุ่มพูดอย่างเคร่งขรึม

“ไม่เป็นไร ฉันจะพาพวกเราไปอยู่ด้วย”

เขามีสีหน้าเครียดขรึมเมื่อเจ้าหน้าที่มารายงานว่า

“พบศพเด็กอยู่ในกองไฟคนหนึ่งครับ”

“เด็ก เอ๊ะ ใครกัน” สาวใช้ขมวดคิ้ว “ก็คุณนงกับแม่จันทร์
เขาอุ้มกันออกมาแล้วนี่คะ หนูเห็นกับตา แม่จันทร์อุ้มคุณหนูเตี้ย
ส่วนคุณนงก็ลากรถเข็นลูกแม่จันทร์ออกมา เอ๊ะ แล้วนี่คุณนงอยู่ที่
ไหนล่ะคะ ”

“คุณหนูเตี้ย” หลับสบายอยู่ในตักและอ้อมแขนของแม่จันทร์
ปากบางๆ อมหัวนมคนเลี้ยงดูจวบจวบ

ซากของทารกน้อยที่ถูกเจ้าหน้าที่ห่อผ้าอุ้มออกมาจากตัวตึก
ยังคงรูปร่างทำให้คนมองต้องเป็นอหังการด้วยความเศร้าสลด ทุกคน
หันไปมองแม่จันทร์ หญิงบ้านนอกเพียงแต่มองซากทารกในห่อผ้า
นิดเดียวแล้วก็เมินหน้าอย่างไม่สนใจ กอดกระซิบร่าง “คุณหนูเตี้ย”
ในอ้อมอกแน่นเข้าอย่างหวงแหน

ไม่มีใครสนใจจะติดตามสาวใหญ่ที่หายไป เสื้อผ้าสกปรก
ไบหน้าเปื้อนเขม่าควันไฟ วิ่งเตลิดหนีความผิดมานั่งหลบอยู่ใต้ร่มไม้
ไกลออกไปจากบริเวณที่เกิดเหตุ.....

นางนรีกรีดเสียงโยเยหวอนเมื่อพบว่าลูกของเธอไม่ได้นอนอยู่ใน
รถเข็นเด็ก เธอจำได้ว่าอุ้มลูกวางลงในรถเข็นแล้ว แต่ไม่รู้ว่าแม่จันทร์
อุ้มออกไปเมื่อใด ครั้นสะดุดหกล้มเพราะความโกลาหล เด็กน้อย
คนหนึ่งก็หลุดจากมือคนเลี้ยงที่แต่แรกก็อุ้มเด็กไว้ทั้งสองคน.....

รถเข็นที่ลากหนีไฟออกมา เป็นรถว่างเปล่า ที่เพียงแต่หนัก
เพราะปืนเถื่อนที่เธอมักจะห่อพันด้วยผ้าจนหนาแล้วซุกซ่อนไว้ใต้ที่นอน
ของลูก ซึ่งเป็นสิ่งที่เธอมักจะทำเสมอในเวลาเดินทาง.....

“เดินมาครับ คุณอร เดินมาให้ถึงพีณา อีกนิดเดียวเท่านั้น
แข็งแรงหน่อยคนดี... แข็งใจหน่อย...”

ร่างเล็กๆ ก้าวอย่างยากลำบากมาตามทางหัดเดินที่มีไม้บาร์คู้
สำหรับเกาะตลอดแนว ไบหน้าเผือดซีดปรากฏร่องเหงื่อ มือทั้ง
สองที่รับน้ำหนักเกร็งจนสั่นและเปียกเหงื่อจนลื่น เธอทรุดล้มลงทั้งๆ
ที่ยังเดินไม่ถึงครึ่งทางแล้วก็นั่งร้องไห้อยู่ตรงนั้น

ชายหนุ่มมองเขาลงนั่งข้างๆ ทาบมือกับแผ่นหลังบอบบาง
อย่างปลอบโยน

“ไม่เป็นไร ไม่ต้องร้องไห้ คุณอรทำได้ดีแล้ว”

“ไม่” เธอส่งเสียงพลางร้องไห้ น้ำเสียงยังแปร่ง แม้ว่าขณะนี้
เธอพูดติดต่อกันได้มากคำขึ้น “ทำ.. ไม่.. ได้..”

“ไม่เป็นไร เชื่อพี่ณาทชี่ ล้มแล้วก็ลุกขึ้นลงใหม่ได้ ไม่ได้เสียหายนะอะไรสักหน่อย”

เธอเอาแต่ร้องให้ ชายหนุ่มมองด้วยสีหน้าอ่อนโยน จับศีรษะที่มีผมสั้น รอยโกนผมและรอยเย็บแผลที่เห็นได้อย่างชัดเจนให้ชุกกับอก

“เอาเถอะ อยากร้องก็ร้อง แต่ว่าถ้าร้องพอแล้วต้องลุกขึ้นเดินต่อนะ”

ร่างที่สั่นด้วยแรงสะอื้นเงียบลงในที่สุด แล้วก็ยอมให้มือใหญ่ที่มันคงช่วยจับลุกขึ้นอีกครั้ง

ภาพนั้นอยู่ในสายตาของมณฑิราและฟ้ารุ่งที่มองผ่านช่องกระจกลีบบานเล็กในระดับสายตาที่ประตูห้องกายภาพ ฟ้ารุ่งแหวะมาเสมอเพื่อเฝ้ามองอรละออด้วยความห่วงใย พบมณฑิรา นั่งรอ กณาท อยู่ที่บริเวณหน้าห้อง

“พี่ณาททำยังกับว่าชีวิตนี้ไม่มีใครอื่นอีกแล้ว นอกจากเด็กคนนี้” มณฑิราพูดกับเพื่อนสาวอย่างขุ่นใจ “เดี๋ยวนี้ไม่มีเรื่องส่วนตัวแล้ว พอว่างจากงานก็ตรงมาที่นี่ทุกวัน”

“ทำใจหน่อยนะ มณ พอกุณอรหายดี พี่ณาทก็หมดภาระ”

“ฮึ คงจะหายง่ายๆ หรือก ดูซี ยืนนิ่งๆ ยังไม่ได้เลย แล้วจะเดินได้ยังไง”

“มันต้องใช้เวลา อดทนหน่อยนะ ถือว่าทำบุญนะ มณนะ”

“ก็แล้วทำไมต้องเป็นพี่ณาทด้วย” เธอกระพืดกระพืด

“ถ้าฟ้าหรือว่าคุณภริทำแทนได้ก็ดีนะซี แต่นี่คุณอรไม่มองหน้าฟ้าเสียด้วยซ้ำ เธอฟังคุณภริเหมือนกัน แต่ว่ายังมีแงงนอนอยู่”

มณฑิรา มองไปหน้าเศร้าๆ ของเพื่อนสาว

“ก็ตัวเองไม่น่าเลยนี่น่า งอนคุณภริอยู่นั่นแล้ว ถึงยังงี้ๆ ก็มาลงเอยกันจนได้ แต่เล่นเอาชาวบ้านหัวใจสลายไปตามๆ กัน”

“มันไม่ใช่อย่างที่มณคิดหรอก” ฟ้ารุ่งพูดขริมๆ สายตาที่มอง กณาท ผ่านกระจกลีบบานเล็ก ฉายความรู้สึกปวดร้าวล้าลึกอย่างสุดที่เพื่อนสาวจะเข้าใจ

เธอหันกลับมาและหลีกเลี่ยงห่างประตู

เธอปลิกตัวกลับก่อน เมื่อกณาทเข็นรถที่อรละออ นั่งออกมาจากห้องกายภาพของโรงพยาบาล จึงพบมณฑิรา นั่งหน้าอรอยู่คนเดียว

“มณรอนานไหม” ชายหนุ่มถาม

“ไม่ต้องเป็นห่วงหรอกคะ ตามสบายเถอะ” มณฑิรา อดที่จะออกอาการประศดประชันไม่ได้

อรละออ ไม่ได้สนใจเธอเลย ราวกับจะรู้ว่าไม่มีมิตรจากฝ่ายนี้ และอรละออจะเอามณฑิรา มาใส่ใจหรือก็หาไม่ เหมือนกับรู้ว่าตนเองมีความสำคัญแก่กณาทมากกว่าสตรีผู้สวยสมบูรณ์ผู้นี้มากนัก

“พี่ณาทจำเป็นต้องดูแลอรละออขนาดนี้ด้วยหรือคะ” มณฑิรา เก็บความรู้สึกขุ่นมัวไว้ไม่ได้อีกต่อไป ระเบิดออกมาขณะที่นั่งรถเคียงข้างชายหนุ่มออกมาจากโรงพยาบาล

ชายหนุ่มถามขริมๆ “มณไม่พอใจหรือ”

“คะ มณไม่พอใจ ก็อรละออเป็นใครกันล่ะคะ เกี่ยวพันเป็นญาติพี่น้องกับพี่ณาทที่ไหน จำเป็นอะไรจะต้องเอาใจใส่กันถึงขนาดนี้”

“พี่สบายใจที่ได้ดูแลคุณอร รู้สึกว่าตัวเองได้ทำประโยชน์ เพราะว่าเท่าที่ผ่านมา พี่ได้แต่เห็นแก่ตัว”

“พี่ณาทตำหนิตัวเองเรื่องอะไรกันอีกล่ะคะนี่”

“ทุกเรื่อง” เสียงตอบขมขื่น

มณฑิรา กระแทกเสียงอย่างมีแงงนอน “พี่ณาทไม่มีความสุขที่อยู่กับมณหรือคะ”

อาการนิ่งเงียบทำให้หญิงสาวผิวดหวังอย่างยิ่ง

“พี่ณาท” เธอร้องออกมา “พี่ณาทอย่าบอกนะคะว่าเสียใจที่เรากลับมาอยู่ด้วยกันอีก”

อาการนิ่งเงียบเคร่งขริมของชายหนุ่มทำให้มณฑิรา ทั้งขุ่นเคืองทั้งน้อยใจ กระแทกเสียงอย่างมีอารมณ์

“พี่ณาทอยากจะเลิกกับมณก็ได้นะ มณไม่ขัดข้องหรอก”

“พี่รู้ว่ามณไม่ขัดข้อง ”

เสียงตอบยอกย้อนเคร่งขริม มณฑิราอยากจะร้องกรี๊ด

“พี่ณาทคิดว่ามณใจง่าย ไซ้ใหม่” เธอถามเสียงสะท้าน “เลิกกับคนนั้นมาอยู่กับคนนี้ เพราะอย่างนั้นพี่ณาทถึงได้พูดอย่างนี้... เรามากันไกลแล้วนะคะ พี่ณาทคิดว่าเราจะเลิกกันได้ง่ายๆ หรือ”

ไม่มีคำตอบจากอีกฝ่าย

มณฑิราอยากจะร้องกรี๊ดๆ ทว่าได้แต่ร้องให้.....